

‘El vers facilita molt la memorització, encara que es parli d’història’

ENTREVISTA DE SILVIA VILLAFANE GIRONA

L'auca és un conjunt de petites estampes, generalment 24 o 48, que van acompanyades d'una petita llegenda. El proper treball de Cuéllar s'exposarà els dies 1 i 2 d'agost a Pals, en motiu del segon homenatge a l'Almirall Cristòfor Colom i a la Marina Catalana.

Vosté es limita a escriure els versos o també els il·lustra?

Jo sóc el dissenyador. Començo amb els versos, que és l'inici de qualsevol auca i després oriento el dibuixant, amb un esbós, perquè representi el que intento transmetre amb el text. El 99% de la meva feina ha estat il·lustrada per dibuixants, tots ells catalans. Personalment no dibuixo perquè desitjo un treball de qualitat i, per això, vull professionals.

Parla de la cultura catalana perquè troba a faltar la seva terra?

Fa molts anys que visc a Suïssa però el meu cor és català. La meva estimació per Catalunya és molt gran, tot el que escric ho faig en català. A més l'origen de l'auca és exclusivament dels Països Catalans. Agafo la prosa de textos oficials per convertir-los en vers. Intento difondre la cultura catalana, en el seu sentit més ampli, ja sigui a través d'il·lustrar indrets, personatges o la història de Catalunya.

A l'hora d'estudiar, la història sempre es fa més feixuga...

És molt més fàcil memoritzar qualsevol text escrit en vers! Al contrari dels historiadors, que han de partir del rigor absolut, amb una auca es pot jugar amb la ironia i la lleugeresa. A través d'un vers, aprendre la història és bufar i fer ampolles. Sobretot intento allunyar-me de les figures més carregoses perquè el text no es faci pesat i triar els personatges més rellevants per no presentar una història de més d'un protagonista.

No ha de ser fàcil aconseguir una rima no repetitiva i ben feta, es requereix molta creativitat.

Sempre he tingut molta imaginació. El passat de mestre d'escola m'ha facilitat la feina i també ajuda molt tenir certa cultura general, perquè sinó s'acaben ràpidament les reserves. Encara que sigui el mateix tema no he repetit mai cap vers, si de cas capgiro els mots i busco que rimin. I així he aconseguit una col·lecció de 125 auques.

Quin benefici obté de la seva afició?

Purament personal. Ho faig per vocació, passió i ocupació, ja que sóc jubilitat. El dibuixant cobra entre 20 i 30 euros per vinyeta. Però jo he regalat el 99,9% del meu treball, l'única vegada que em van pagar va ser per una auca dels catalans a Suïssa.

Un rodolí és la seva carta de presentació?

Sí, perquè sempre em dono a conèixer a través de rodolinaire. És una feina molt maca, agraeixo molt els ànims i comentaris que em deixen al meu lloc web ja que no n'hi ha cap de negatiu, valoren la bona intenció que hi ha al darrere.

Podríem acabar, doncs, amb un rodolí.

Per mi els versos són com els meus fills, no puc triar-ne un fàcilment, me'ls estimo per igual... Però acabarem dient: Som, doncs, com la tramuntana un vent que ningú no mana.

Font:

Diari de Girona

http://www.diaridegirona.cat/secciones/noticia.jsp?pRef=2009072100_22_345203_Ultima-del-dia-vers-facilita-molt-memoritzacio-encara-parli-dhistoria